

3) застосування інтегрованого показника, який складається з декількох найбільш вагомих коефіцієнтів, визначення певних меж його значення для ідентифікації фінансової стійкості та фінансового стану;

4) побудова розгорнутих уніфікованих аналітичних фінансових таблиць на базі бухгалтерської, фінансової та податкової звітності, формат яких дозволяє воз'єднати ці форми задля проведення розгорнутого аналізу, який дозволить говорити про конкретні показники за весь період, а не про напрями розвитку підприємства станом на звітні дати.

Інформаційні джерела:

1. Коваль О.А., Літус П.Р. Управління фінансовою стійкістю підприємства. *Ефективна економіка*. 2020. № 12. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8402> (дата звернення: 26.10.2022). DOI: [10.32702/2307-2105-2020.12.77](https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.12.77)

2. Кудрявський П. Пріоритетні елементи формування механізму управління фінансовою стійкістю підприємства // Сучасний стан та пріоритети модернізації фінансово-економічної системи України: мат. X Всеукр. наук.-практ. конф. здобув. вищої освіти і молодих учених (21 листопада 2019 р.). К., 2019. С. 227-228

УДК 338.242.2

АНАЛІЗ ПІДХОДІВ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ «ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА»

Труфанов А.С., здоб. вищ. осв. ОС «магістр»

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **Г.Г. Лисак**
Державний біотехнологічний університет

Проблема формування та функціонування системи управління фінансовою стійкістю є сьогодні надзвичайно актуальною.

Дослідження сучасних теоретичних уявлень щодо розкриття сутності поняття «фінансова стійкість підприємства» показало, що, питання про змістовну основу означеної категорії, ще й досі залишається дискусійним.

Аналіз існуючих підходів до визначення поняття «фінансова стійкість підприємства» дозволив виділити чотири основні підходи.

Згідно з першим підходом (М.С. Абрютіна, А.В. Грачов, А.Д. Шеремет, Є.В. Негашев та інш.) фінансова стійкість суб'єкта господарювання ототожнюється з його платоспроможністю у короткостроковому і довгостроковому періодах.

Прихильники другого підходу (В.Р. Банк, В.В. Бочаров, В.Г. Артеменко та інш.) пов'язують фінансову стійкість підприємства з

ефективним формуванням, розподілом та використанням фінансових ресурсів. При цьому її зовнішнім проявом вони також вважають платоспроможність та кредитоспроможність, а також безперервне функціонування підприємства.

Представники третього підходу (І.О. Бланк, М.Н. Крейніна та інш.) вважають, що фінансова стійкість підприємства визначається його фінансовою незалежністю, яка досягається за рахунок переважної частки власного капіталу у структурі пасивів підприємства.

Більш широкого погляду на означену категорію дотримуються представники четвертого підходу (Г.У. Савицкая, М.У. Базарова та інш.). Цей підхід передбачає розкриття сутності фінансової стійкості підприємства з погляду системного підходу.

Як бачимо, в теорії фінансового аналізу відсутнє однозначне визначення поняття «фінансова стійкість підприємства». Виявлені відмінності свідчать як про багатоаспектний характер її сутності, так і про недостатній ступінь розробки понятійного апарату.

У більшості визначень простежується тенденція до отождолення фінансової стійкості підприємства з іншими індикаторами його фінансового стану.

Вважаємо, що розкриття сутності категорії «фінансова стійкість підприємства» представниками перших трьох підходів має поверхневий характер, оскільки не повною мірою розкриває економічну сутність цього поняття.

На нашу думку, недостатня точність більшості розглянутих визначень фінансової стійкості обумовлена, перш за все тим, що фінансову стійкість підприємства не слід отождолювати з його абсолютною платоспроможністю, оскільки переважна питома вага високоліквідних груп активів не є показником сталого фінансового стану підприємства.

Крім цього, розглядання фінансової стійкості підприємства як певного стану структури його пасивів з переважною часткою власних коштів не враховує можливості зростання рентабельності власного капіталу внаслідок залучення позикових коштів.

І ще - більшість визначень відповідають статичному підходу до дослідження фінансової стійкості підприємства. А цей підхід доцільно використовувати у процесі аналізу поточного фінансового становища підприємства. Для дослідження динаміки цей підхід не є доцільним.

Вважаємо, що у сучасних умовах нестабільного довкілля більш доцільним досліджувати фінансову стійкість підприємства з позиції системного підходу, складовою якого є динамічний підхід.

Це дозволить розкрити сутність означеної категорії в рамках позиціонування підприємства як відкритої соціально-економічної системи, що функціонує і розвивається в умовах зовнішнього середовища, яке постійно змінюється.

Інформаційні джерела:

1. Абрютіна, М. С. Анализ финансово-экономической деятельности предприятия : учеб.-практ. пособие / М. С. Абрютіна, А. В. Грачев. – 3-е изд., перераб. и доп. – М. : Дело и Сервис, 2020. – 172 с.
2. Бланк, И. А. Финансовый менеджмент: учебный курс / И. А. Бланк. – 2-е изд., перераб. и доп. – Киев : Эльга, 2019. – 656 с.
4. Ковалев, В. В. Финансовый менеджмент. Теория и практика / В. В. Ковалев. – 3-е изд., перераб. и доп.– М. : Проспект, 2017. – 260 с.
5. Крейнина, М. Н. Финансовая устойчивость предприятия: оценка и принятие решений [Электронный ресурс] / М. Н. Крейнина // Финансовый менеджмент. – 2021. – № 2. – Режим доступа : <http://www.finman.ru/articles>.
6. Кучерова, Е. Н. Современный подход к устойчивому развитию предприятия / Е. Н. Кучерова // Вестник ОГУ. – 2017. – № 9. – С. 76–81.

УДК 336.662

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ М&А В УКРАЇНІ

Топоровська В.В., здоб. вищ. осв. ОС «магістр»
Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **М.О. Нежива**
Державний торговельно-економічний університет

Інтерес до злиття та поглинання (М&А) на території України почав виникати ще в далекому 2006 році, що спричинило зняття законодавчих обмежень для міжнародних суб'єктів господарювання саме в цьому фінансовому секторі. Однією із ключових особливостей українського ринку такої економічної діяльності стало активне використання процедури Takeover (купівля однієї компанії іншою), яка в свою чергу мала місце бути в 98% угод. Через відсутність прозорих правил діяльності відбулося укорінення цього виду активності серед інвесторів.

Щодо активності розвитку в Україні сегменту злиття та поглинання, то з початку свого існування і до 2008 року сумарна вартість таких процедур сягнула рівня 14,9 – 15,5 млрд доларів США. Всі світові експерти називали дане явище ніщо інше як «динамічний розвиток» на теренах Східної Європи. Провідну роль у даному питанні